

Ο παπα-Μαρίνος Γεωργακόπουλος, όπως τον γνώρισα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Προικοννήσου κ.κ. ΙΩΣΗΦ

Μεγαλωμένος σε λευϊτική οικογένεια, χαιρόμουνα την παρουσία του Ιερέα παππού μου. Φιλακόλουθος και λειτουργικότατος, μύριζε «παπαδίλα». Μια γλυκειά αύρα από μοσχολίβανο, από μελισσοκέρι και λάδι. Ενα άρωμα «ουκ εκ του κόσμου τούτου», που σε τραβούσε κοντά του κ' ήθελες να τον βλέπεις με τ' άσπρα του γένια, ιλαρό, γλυκύ, ευπροσήγορο, κάποτε σύννου και αυστηρό, να τον ακούεις να μουρμουρίζει από στήθους το ψαλτήρι, να χρησιμοποιεί μιλώντας εκείνη την παπαδίστικη γλώσσα με τις ασυνήθιστες σεβάσμιες λέξεις, ν' αναπνέεις αυτό το «κάτι άλλο» που εξέπεμπε. Ο παπα-Γιώργης ήτανε ο παππούς όχι μόνο ο δικός μου, ήτανε ο παππούς όλου του χωριού. ([περισσότερα...](#))